

[Einer Jensen.]

støttelsen pr. understøttet væsentlig højere end den, der bliver Tale om efter Lovforslaget.

Jeg beklager, at Skatteborgerforeningen har fundet sig foranlediget til at oplyse saadanne Tal, som enhver, der har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, maa indrømme er Tal, som er lavet for tilfældet. Man nævner bl. a. ogsaa, at efter Forslaget her vil Stats- og Kommunitilskuddene blive bragt op paa 90 pCt., medens det virkelige Forhold beregnet efter Aaret 1929—30 viser, at det gennemsnitlige Stats- og Kommunitilskud vil blive 83 pCt.

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven gjorde nogle Bemærkninger om Krisefonds og pegede paa, at man fra konservativ Side ønskede at faa oprettet en Krisekasse eller en Krisefond for samtlige Arbejdsløsheds-kasser eller deres Medlemmer. Vi har ofte drøftet det Spørgsmaal, og jeg maa sige, at Forholdene er saa forskelligartede for de forskellige Fag, at det ikke vil være muligt at oprette en fælles Krisekasse.

Jeg vil blot tage det Fag, jeg selv repræsenterer, hvor man i Stedet for at tage Arbejdsløsheden hjælper sig paa anden Maade, bl. a. ved en Nedsættelse af Arbejdstiden, og derved bærer de paagældende Medlemmer enkeltvis Byrden for Arbejdsløsheden. Jeg vil ogsaa pege paa, at mit Fag har ofret ikke saa faa Penge paa Igangsættelse af en Fabrik for at skaffe Lindring i Arbejdsløsheden indenfor Faget. Alle disse Forhold er forskellige, som Fagene er forskellige, og derfor tror jeg ikke paa Muligheden af at oprette en fælles Krisekasse.

Det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen gjorde nogle Bemærkninger om Arbejde og Understøttelse og gjorde opmærksom paa, at Understøttelsen kun var Nødhjælp. Heri er vi enige med det ærede Medlem, men det er en nødvendig Nødhjælp. Det ærede Medlem sluttede med at anbefale bl. a. Indførelsen af Krisehjælp til arbejdsløse; hans Parti har paa dette Omraade omvendt sig, og det kan vi kun hilse med Glæde. Jeg minder om, at det ærede Medlems Parti for faa Aar siden stemte imod Krisehjælp til arbejdsløse.

Det, Lovforslaget tilsigter, er at skabe de bedst mulige Forhold for en Understøttelse af de arbejdsløse paa Vilkaar, som Arbejdsløshedskassens Medlemmer kan bære, og det er en Nødvendighed, saa længe Forholdene er, som de nu er. Det, der maa ske, er, at de arbejdsløse faar en Understøttelse, der gør det muligt for dem at leve, samtidig med at Arbejdsløshedsloven bliver indrettet saaledes, at det er muligt for Arbejdsløsheds-

kassens Medlemmer at bære de Byrder, der paalægges dem.

Ved Vedtagelsen af dette Lovforslag paatager Arbejdsløshedskassen og dens Medlemmer sig at udbetale Krisehjælpen. Betingelsen herfor er, at der sker en Forhøjelse af de offentlige Tilskud. Da der blandt alle Partier er Enighed om, at det er et Spørgsmaal, der bør løses, haaber og tror jeg, at der er Mulighed for at naa til Enighed om en Forhøjelse af Stats- og Kommunitilskuddene, fordi det er Betingelsen for, at der kan blive oprettet Krisekasser.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget. Jeg haaber paa, at det skal lykkes i Løbet af forholdsvis kort Tid at naa til Enighed om det foreliggende Lovforslag.

Rager: For saa vidt er det altid med Beklagelse, at man gaar til at drøfte et Spørgsmaal om Arbejdsløshedsforsikring og Arbejdsanvisning, som det aabent og bestemt viser, at der er en Brøst i det moderne Samfund, et stadigt aabent Saar. Nationaløkonomer og andre, der beskæftiger sig med Samfundsforhold Verden over, har ikke kunnet løse dette Spørgsmaal endnu, har ikke kunnet finde den rette Maade at afpasse Forbrug og Produktion paa, saaledes at der til Stadighed er normal Beskæftigelse. Under disse Forhold er det desværre nødvendigt at beskæftige sig med Problemer som det foreliggende.

Ved Finanslovsforslagets Behandling her i Tinget var den højtærede Statsminister et Øjeblik inde paa dette Spørgsmaal. Han gjorde derom nogle Bemærkninger og henviste bl. a. til, at den stigende Rationalisering medfører, at Arbejdsløshedsproblemet bliver større og vanskeligere. Jeg stødte forleden Dag paa et enkelt Tal, som jeg lige vil nævne som Bevis paa, i hvor høj Grad den maskinelle Fremgang medfører et synkende Forbrug af Menneskekraft.

Oppe i Sverige ved Trollhättan ligger der en Fabrik, som i 1913 arbejdede med en Maskinkraft paa 1 500 H.K. og beskæftigede 1 050 Arbejdere og i Dag arbejder med en Maskinkraft paa 2 360 H.K. og beskæftiger med samme Produktion 330 Arbejdere. Dette er paa ingen Maade noget særlig stærkt Eksempel. Hvis vi vil tage en Produktion som f. Eks. Flaskeproduktionen, der indtil for 25 Aar siden fandt Sted paa en helt anden Maade end nu, hvor en Flaske-maskine, passet af nogle enkelte Arbejdere, udfører hundrede eller et Par Hundrede Folks Arbejde, vil man se, at Rationaliseringen og den fremadskridende Teknik gør